

Arrest

nr. 97 656 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 augustus 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 16 augustus 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 en aanvullingen op 18.08.2010, 10.03.2011, 01.04.2012 en 07.06.2012 werd ingediend door :

*[A., C.] [...]
nationaliteit: Ghana
[...]*

*+ kinderen:
[A. N. H. G.] geboren op [...]
[A. K. A. G.] geboren op [...]*

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat haar familie legaal in België woont; zij verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat ze in Ghana have noch goed heeft. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene niets of niemand meer heeft in Ghana waar zij voor korte tijd kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Ghana en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt zelfs dat betrokkene nog familie heeft in Ghana waar zij gewoond heeft tot zij naar België kwam. Betrokkene toont niet aan waarom zij niet bij haar familie kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat tot op heden geen enkel initiatief genomen werd betrekkelijk eventuele terugleiding naar Ghana. Het principe wordt echter gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven

Het gegeven dat betrokkene studies volgt is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene nu niet meer schoolplichtig is aangezien ze meerderjarig is. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad zou hebben, zich steeds gekweten zou hebben van alle verplichtingen en zich zou gedragen als een normale, volwaardige burger dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sinds 1 mei 2006. [...]”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt een eerste exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op ten aanzien van het ingestelde beroep in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, op grond dat hij bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de situatie zoals voorzien in deze bepaling. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de situatie zoals voorzien in 2° van deze bepaling, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu betwist verzoekster de vaststelling in de tweede bestreden beslissing niet dat zij zich in de situatie bevindt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoekster dan ook geen nut opleveren.

De Raad stelt daarnaast ook ambtshalve vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat dit gericht is tegen het op 16 augustus 2012 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Een onderzoek van de tweede door verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing dringt zich bijgevolg niet meer op.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] Eerste onderdeel.

Verzoekster heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder ‘feiten’ uiteengezet, gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9

december 2009. Echter het Kabinet De Block stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie zoals onder tweede onderdeel uiteengezet. Dit betekent dat voor verzoekster de Instructies niet meer gelden en voor velen vóór haar wel.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster is geschaad in haar vertrouwen in de administratie. Verzoekster vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die zij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte.

Verzoekster meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids-, gelijkheids- en vertrouwensbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoekster heeft bij schrijven van 25 november 2009 haar aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW meer bepaald op de Instructies van 19 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.12012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Deze instructies werden niet herroepen door de Staatssecretaris.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoekster aangehaalde elementen in haar aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantooft waarom het feit dat haar familie legaal in België verblijft een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoekster is het niet eens met deze redenering en is tevens van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

De enige familie die verzoekster heeft, op haar 2 zussen na, hebben wettig verblijf in België: haar vader en broers. Haar moeder is overleden. Verzoekster heeft geen familie meer in haar thuisland. Het is onjuist te stellen dat verzoekster nog familie heeft in Ghana. Het is dan ook uitermate moeilijk zoniet onmogelijk voor verzoekster om haar aanvraag in te dienen bij de diplomatieke diensten van België in haar thuisland. Verzoekster kan dan ook niet tijdelijke terugkeren naar haar familie in Ghana om daar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen aangezien haar enige familie in België verblijft en dit met een Belgische verblijfstitel. De buitengewone omstandigheden werden aangetoond zoals blijkt uit het administratief dossier.

Zoals eerder uiteengezet heeft verzoekster al haar nauwe familie in België. Ze woont nog steeds bij haar vader met wettig verblijf. Haar moeder is reeds jaren geleden overleden. Haar enige ouder woont legaal in België. Haar broers hebben allebei wettig verblijf. Een verwijdering uit België zou bijgevolg het gezinsleven in gedrang brengen en dus een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 8 EVRM en artikel 9bis VW.”

4.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de motivering van de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In het bijzonder wat de argumenten gebaseerd op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, waarop volgens verzoekster in de eerste bestreden beslissing niet wordt geantwoord, stelt de eerste bestreden beslissing dat deze instructie door de Raad van State werd vernietigd, waardoor deze criteria niet langer van toepassing zijn. Aldus werd wel degelijk een motivering voorzien op dit punt. Er kan niet worden aangenomen dat een verdere motivering zich *in casu* opdrong, nu de nietigverklaring van voormelde instructie inhoudt dat deze geacht worden nooit te hebben bestaan. Zelfs los daarvan, merkt de Raad ook op dat niet kan worden aangenomen dat verweerder in het kader van de ontvankelijkheidsfase van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, en meer specifiek het onderzoek naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden, dient te motiveren inzake criteria die in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Dit sluit ook aan bij de wezenlijke kritiek die de Raad van State in zijn arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 uitte dat de instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen".

De Raad stelt vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.2. In zoverre verzoekster kritiek uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoekster het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij zich niet meer kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 omdat deze nietig werd verklaard door de Raad van State. Zij stelt dat het “*Kabinet Wathelet*” besliste dat de hierin opgenomen criteria ook na de vernietiging van de instructie nog zouden worden toegepast en verwijst naar gelijklopende verklaringen van het “*Kabinet De Block*” aan het Kruispunt Migratie-Integratie.

De instructie waarop verzoekster doelt, werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat zij “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.*” Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekster om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoeksters kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de

vernietigde instructie betroffen immers “*humanitaire*” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (*cf.* RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoekster toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het Kabinet dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de *in casu* eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Verzoekster betoogt verder dat zij het niet eens is met de redenering van verweerder dat zij niet heeft aangetoond dat de aanwezigheid van haar familieleden in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekster beperkt zich in huidig verzoekschrift evenwel louter tot het herhalen dat haar nauwe familieleden – meer bepaald haar vader en broers – in België verblijven. Zij toont met haar betoog niet aan dat zij in haar aanvraag wel degelijk heeft uiteengezet waarom dit gegeven haar verhindert de aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst en dat verweerder dit gegeven ten onrechte niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid.

In zoverre verzoekster verder stelt dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst en dat dit gegeven het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt de aanvraag aldaar in te dienen, stelt de Raad vast dat verweerder in de eerste bestreden beslissing aangaf dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk nog familie heeft in haar land van herkomst waarbij zij verbleef tot zij naar België kwam. Er wordt gesteld dat verzoekster niet aantoont waarom zij niet (opnieuw) bij haar familie kan verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde inzake haar aanvraag. De Raad stelt vast dat het gegeven dat verzoekster voorafgaand aan haar komst naar België verbleef bij familie steun vindt in de stukken van het administratief dossier. In het kader van de visumaanvraag van verzoekster begin 2005 werden immers verklaringen voorgelegd van enerzijds de tante langs vaderszijde en anderzijds de tante langs moederszijde van verzoekster, verklaringen gedateerd op 28 oktober 2003, waaruit blijkt dat verzoekster sinds het overlijden van haar moeder in 1993 en het vertrek van haar vader naar België werd opgevangen door haar tante langs vaderszijde. Zij verbleef aldus geruime tijd bij haar tante voor zij naar België kwam. Verzoekster betoogt slechts op algemene wijze dat het onjuist is waar verweerder stelt dat zij nog familie heeft in haar herkomstland doch zij weerlegt daarmee voormelde motivering in de bestreden beslissing niet. Zij brengt ook geen enkel stuk aan ter staving van haar stelling. Er blijkt aldus niet dat verzoekster niet opnieuw tijdelijk en indien noodzakelijk een beroep kan doen op voormelde tantes in haar herkomstland. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verweerder eveneens aangaf dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster – die 19 jaar verbleef in haar herkomstland – niets of niemand meer heeft in Ghana waar zij voor korte tijd kan verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde van haar aanvraag. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd.

De overige motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet betwist.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.3. Verzoekster betoogt verder dat een verwijdering uit België teneinde de aanvraag in te dienen in haar herkomstland haar gezinsleven in gedrang brengt en een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Specifiek wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat

het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert verzoekster naar de band die ze heeft met haar vader en haar broers, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen zowel ouders en meerderjarige kinderen als tussen meerderjarige broers en zussen. Het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) kan gelden als voorbeeld om aan te tonen dat niet alle familiale relaties, zomaar zonder meer, als het ware *pro forma*, vallen onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. In dit arrest stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden tussen beiden. Verzoekster geeft hierover in haar verzoekschrift niet de minste verduidelijking en beperkt er zich toe te stellen dat haar nauwe familie in België verblijft. Ook in haar aanvraag beperkte verzoekster zich hiertoe. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat er sprake is van de vereiste afhankelijkheidsband en van een gezinsband en –leven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Een loutere samenwoning is hiertoe niet afdoende.

Zelfs indien alsnog enig gezins- en/of familieleven dient te worden aangenomen, benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekster enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster beroept zich integendeel op artikel 8 van het EVRM opdat zij zou worden toegelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen in plaats van – zoals de wet in beginsel vereist – in haar land van herkomst. Er blijkt aldus niet dat er sprake is van een inmenging in het gezins- of familieleven. Enige toetsing aan artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient bijgevolg niet te worden doorgevoerd. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin enige positieve verplichting rust(te) op verweerder om verzoekster toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Zoals reeds aangegeven, is een belangenafweging hiertoe vereist. De Raad stelt vast dat verzoekster – niettegenstaande dat in 2007 haar een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden in functie van haar vader werd geweigerd en zij het grondgebied diende te verlaten – geen gevolg gaf aan deze beslissing, ook niet toen zij meerderjarig werd. De eerste bestreden beslissing verhindert verzoekster ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien haar aanvraag positief wordt beoordeeld. De eerste bestreden beslissing houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Dit gegeven staat er ook in

geen geval aan in de weg dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. In deze omstandigheden kan dan ook geen positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM worden weerhouden voor de Belgische Staat om verzoekster toe te laten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

4.2.4. Zoals hierboven reeds aangehaald, houdt de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State in dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en geacht wordt nooit te hebben bestaan. Verzoekster kan er zich dan ook niet meer dienstig op beroepen om tot de schending van het zorgvuldigheids- of het vertrouwensbeginsel te besluiten. Waar verzoekster, specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, nog betoogt dat de vernietigde instructie verwachtingen creëerde bij haar, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een vaste gedragslijn bestond derwijze dat verzoekster er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.2.5. Verzoekster geeft verder aan dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel waar “de Instructies niet meer gelden [voor haar] en voor velen vóór haar wel”.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf heeft getoetst aan de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziene “*buitengewone omstandigheden*”. Het gegeven dat verweerder over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen al dan niet te aanvaarden, ontslaat hem niet van de wettelijke verplichting opgelegd door de wetgever in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet om het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden na te gaan.

De Raad herhaalt verder dat verzoeksters betoog in wezen opnieuw is gericht tegen de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij zich niet meer kan beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 omdat deze nietig werd verklaard door de Raad van State. Dienaangaande werd evenwel reeds vastgesteld dat dit kritiek betreft gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (*cf.* RvS 31 januari 2012 nr. 217.599) en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (*cf.* RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet, hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Verzoekster gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden weerhouden.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS